

HER GÜN NE KADAR ZİKREDERSİN?*

Eüzü bi'llâhi mine's-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübareken fîh alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Ve's-salâtu ve's-selâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirin, seyyidinâ ve senedinâ ve mededinâ ve üsvetine'l-haseneti muhammedin ve âlihî, ve sahibihî ecmaîn... Ve men tebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn...

Emmâ ba'd: Fa'lemû eyyühe'l-ihvân, feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh, ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu aleyhi ve sellem, ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ, ve külle muhdesetin bid'ah, ve külle bid'atin dalâleh, ve külle dalâletin ve sâhibehâ fî'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

يَا مُعَاذُ وَاللَّهِ إِنِّي لِأُحِبُّكَ أَوْصِيكَ يَا مُعَاذُ لَا
تَدَعَنَّ فِي دُبُرِ كُلِّ صَلَاةٍ أَنْ تَقُولَ اللَّهُمَّ أَعِنِّي عَلَى
ذِكْرِكَ وَشُكْرِكَ وَحُسْنِ عِبَادَتِكَ

(حم. د. ن. ك. ط. ب. حب. وابن السن ي عن معاذ بن جبل)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

RE. 501/4 (*Yâ muâz. va'llàhi innâ leuhibbûke, ûsîke yâ muâz, lâ tedaanne fî dübüri külli salâtin en tekûle: Allâhümme einnâ alâ zikrike, ve şükrike, ve hüsni ibâdetik.*)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah'ın selamı, rahmeti, bereketi, ihsanı ikramı dünya ve âhirette üzerinize olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri, sizleri ve bizleri dünyanın ve ahiretin her türlü hayırlarına ve Peygamber Efendimiz'in şefaatine nâil eylesin.

Peygamber SAS Hazretleri'nin emirlerini duyup tutmak, hadislerini dinlemek ve tatbik etmek niyetiyle şu mescidde oturmuş, toplanma bulunuyoruz.

Bu hadîs-i şeriflerin okunmasına ve izahına geçmezden önce, başta Peygamber SAS Hazretlerinin ruh-u pâkine hediye olsun diye; sonra onun cümle âlinin, ashâbının, etbânının ve ahbâbının ruhlarına dereceleri üzere ayrı ayrı hediye olsun diye; sâir enbiyâ ve mürselîn ve cümle evliyâullah ve mukarrabîn ve hassaten Ümmet-i Muhammed'in mürşidleri olan verese-i Nebî ulemâ-i muhakkıkîn sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyyemizin ervahına ayrı ayrı hediye olsun diye;

Hâssaten eserini okuduğumuz Gümüşhaneli Hocamız'ın, kendisinden feyz aldığımız Mehmed Zâhid Kotku Hocamız'ın ruhuna ve bu eserin içindeki hadîs-i şerifleri bize kadar nakil ve rivayet eylemiş olan din alimlerinin ve râvilerin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu beldeleri Allah Allah diye fethetmiş olan Fatih Sultan Mehmed Han'ın ve askerlerinin; zaman zaman canlarını ve mallarını ortaya koyarak korumuş olan şehidlerin, gazilerin ve mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye;

Beldemizin medâr-ı iftiharî enbiyanın, evliyanın, sahabenin, tâbiînin, sulehânın ruhlarına hediye olsun diye;

İçinde oturup ibadet eylediğimiz, hadis okuduğumuz şu caminin bânisi İskender Paşa'nın ve bu camiye zaman zaman, tekraren tamir ve tecdid ve tevsi eylemiş olanların kendilerinin ve geçmişlerinin ruhları için;

Ve bilhassa uzaktan ve yakından bu hadis-i şerifleri dinlemek için şu camiye koşup gelmiş olan siz kardeşlerimizin ahire göçmüş bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhlarına hediye olsun diye; cümlesinin kabirleri pürnur olsun, ruhları memnun olsun, makamları a'lâ olsun diye;

Biz yaşayan müslümanlar da Rabbimiz'in rızasına uygun, Peygamber Efendimiz'in sünnetine muvafık yaşayalım, Rabbimizin huzur-u izzetine sevdiği, razı olduğu kullar olarak varalım diye bir Fâtîha-i Şerife üç İhlâs-ı Şerif okuyalım, öylece başlayalım!

.....

a. Namazdan Sonra Okunacak Dua

Okuduğumuz hadîs-i şerîfler *Râmûzü'l-Ehâdîs* isimli hadis kitabınının 501. sayfasında 4. hadîs-i şerîften başlıyor. Hadislerin Arapça metnini merak edenler arasınlar, bulsunlar diye bu rakamları da söylüyorum.

Bu hadis-i şerif, birçok sahih hadis kitaplarında kaydedilmiş olan bir hadis-i şeriftir. Peygamber SAS Hazretleri Muâz ibn-i Cebel RA'a diyor ki:¹

يَا مُعَاذُ وَاللَّهِ إِنِّي لَأُحِبُّكَ أَوْصِيكَ يَا مُعَاذُ لَا
تَدَعَنَّ فِي دُبُرِ كُلِّ صَلَاةٍ أَنْ تَقُولَ اللَّهُمَّ أَعِنِّي عَلَى
ذِكْرِكَ وَشُكْرِكَ وَحُسْنِ عِبَادَتِكَ

(م. د. ن. ك. ط. ب. ح. ب. و. ابن السن ي عن معاذ بن جبل)

RE. 501/4 (*Yâ muâz, va'llâhi innî leuhibbûke, ûsîke yâ muâz, lâ tedaanne fî dübüri külli salâtin en tekûle: Allâhümme einnî alâ zikrike, ve şükrike, ve hüsni ibâdetik.*)

(*Yâ muâz, va'llâhi innî leuhibbûke*) “Ey Muaz, Allah’a yemin olsun ki, muhakkak ki, ben seni severim.”

¹ Ebû Dâvud, *Sünen*, c.IV, s.318, no:1301; Neseî, *Sünen*, c.V, s.86, no:1286; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.244, no:22172; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.I, s.387, no:1226; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.V, s.364, no:2020; Taberânî, *Mu'cemü'l- Kebîr*, c.XX, s.60, no:110; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.I, s.369, no:751; Taberânî, *Müsnedü'Şâmiyyîn*, c.II, s.436, no:1650; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.71, no:120; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.XXVIII, s.111; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.I, s.241; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.407, no:1010; Muaz ibn-i Cebel RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.II, s.128, no:3457; Câmiü'l-Ehâdîs, c.XXIII, s.392, no:26281.

Peygamber Efendimiz üç kademeli, takviyeli, te'kitli bir ifade ile yemin ediyor. Ne mutlu Rasûlüllah'ın böyle hitabına mazhar olan o mübârek zâta! Allah şefaatine nail eylesin... Bizi de Rasûlüllah'ın sevdiği ümmetlerden olmaya muvaffak eylesin...

“Va’llâhi, muhakkak ki ben seni mutlaka ve mutlaka seviyorum, severim yâ Muâz! (*Ûsîke yâ muâz, lâ tedaanne fî dübüri külli salâtin en tekûle*) Sana her namaz kıldığın zaman, o namazın arkasından şu sözleri söylemeni tavsiye ederim.”

Yemin ederek, sevdiğini bildirerek her namazın arkasından tavsiye ettiği sözler neymiş:

اللَّهُمَّ أَعِنِّي عَلَى ذِكْرِكَ وَشُكْرِكَ وَحُسْنِ عِبَادَتِكَ!

(*Allâhümme einnî alâ zikrike, ve şükrike, ve hüsni ibâdetik*)

Buymuş... Bunu sizler de yazarsınız, yazarsanız ezberlerseniz; iyi olur. Biliyorsanız ne mutlu!

Mânâsı: (*Allâhümme*) “Ey Allah’ım, Rabbim! (*Einnî alâ zikrike*) Bana seni zikretmekte, (*ve şükrike*) sana şükretmekte, (*ve hüsni ibâdetik*) sana güzel ibadet ve kulluk etmekte yardım eyle!”

Allah’a güzel ibadet ve kulluk etmekte, verdiği nimetlere şükretmek hususunda ve Allah’ı layıkıyla zikretmek hususunda yardım isteniyor. Kimden yardım isteniyor?

Her türlü gücün, kuvvetin sahibi, kâinatın hâlıkı, bizim yaratanımız, yaşatanımız, râzıkımız, rezzâk-ı âlem, kâdir-i mutlak olan Rabbimiz Teâlâ Hazretleri'nden isteniyor. Başka kimden istenir ki!

Başkasından istesek, Allah istemese, alabilir miyiz?

Biz günde kırk defa, beş vakit namaz içinde, kırk rekâta:

إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ

(الفاتحة: هـ)

(*Iyyâke na'budu ve iyyâke nestaîn*) “Ancak sana ibadet ederiz, başkasına değil! Ancak senden yardım isteriz yâ Rabbi” (Fâtîha,1/5) diyen insanlar olarak, zaten ne diye başkasına el açalım, avuç açalım? Niye yüzü suyu dökelim, gözyaşı dökelim, önünde el pençe divan duralım? Ne diye dalkavukluk edelim, medet umalım? Ona da Allah veriyor.

O eline geçmiş olan nimetleri kendisi mi imal etti, kendisi mi sahip oldu? Allah ona vermiş. Ona verdiği gibi bana da verir.

Allah'tan isterim, gayriden istemem. Allah'a bağlanırım, gayriye bağlanmam. Allah'ı severim, Allah'ın sev dediklerini severim, gayriye metelik vermem. Allah'ın say dediğini sayar, hürmet et dediğine hürmet ederim, gayriye kulak asmam. Zerre kadar kıymet vermem.

“—Babana, anana hürmet et!” demiş; baş üstüne, hürmet ederim.

“—Hocana, alime hürmet et!” demiş; baş üstüne, hürmet ederim. Büyüklere saygı göstermeyi tavsiye etmiş; baş üstüne, saygı gösteririz.

Ama ciğeri beş para etmeyen bir kimseye, zengindir diye iltifat, hürmet edilmez.

Peygamber Efendimiz:

“—Bir münafığa bir müslüman, (*Yâ seyyidî*) ‘Ey efendim!’ dese Arş-ı A’lâ zangır zangır titrer!” diyor.

“—Vay, Allah’ın sevmediği bir kimseye bu, efendim dedi.” diye Arş-ı A’lâ zangır zangır titrer.

Onun için, insan sözüne dikkat etmeli. Kime efendim denilecek, kime denmeyecek... Çünkü edepsizce hürmet edersen, edepsizliğinde şımarır, ileriye gider.

Zalimlerin zulmünü yapabilmesi kendi başlarına değildir; etrafındaki destekçiler ve dalkavuklardandır. Şaşırانların, sapıtanların şaşırması, sapıtması etrafındaki dalkavuk halkadan dolayıdır. Etrafına almışlardır; gerçekleri göstermezler, söylemezler; o edepsizliği yapar durur.

Bir Allah’ın kulu da çıkıp dobra dobra, “Şu şöyledir” demez, demediği için o bilmez. Bilmez, bilmez, bilmez; kafasını gelip “küt” diye vuruncaya kadar... Acı gerçeklere burnu çarpıncaya kadar öyle gider.

Onun için müslüman kime iltifat edecek, ne sebeple iltifat edecek, kimden isteyecek, niçin isteyecek, nasıl isteyecek, ne kadar isteyecek, ne yolla isteyecek; hepsinin ölçüsü, hesabı var.

Dinimizde yeri var veya yok! Yani öyle yapmanın yeri var, tavsiye edilmiş; böyle yapmanın yeri yok, yasaklanmış, tavsiye edilmemiş.

Allah'tan isteyeceğiz!

Tamam, bu koca cami topluluğunda ve benim bu bandımı sonradan dinleyecek insanlarda Allah'tan istemek hususunda bir itirazcı olmaz da normal yaşantımızda pratik hayatta böyle yapmıyoruz. Camide bu söze kimse itiraz etmez de hayatında bunu tatbik eden yok! Herkes nice nice hesaplar yapıyor, nice nice dümenler çeviriyor, nice nice oyunlar yapıyor, nice nice yalan yanlış, eğri büğrü işlere bulaşıyor.

Şaire bakın ne diyor:

“—Ben seni methetmezdim, övmezdim, senin için şiir, kaside yazmazdım ama ne yapacaksın ki, viran olası hanede evlâd u iyâl var!”

Evinde çoluk çocuğunu besleyecek diye ötekisine, istemiyor ama dalkavukluk yapıyor; bu münafıklık alâmeti. İçinden istemiyor, şiir yazıyor. Yazma! Sırtına ip al, urganı al; odun topla, sat; yine birisinden isteme!

“—Ama o zaman çok rahat edemem. O adam bir kese verir, iki kese verir, beş kese verir.” filan diye yapıyorlar.

Allah'tan isteyeceğiz, gayriden istemeyeceğiz. Allah verir!

Peygamber Efendimiz neler istenmesini tavsiye ediyor?

“—Yâ Rabbi! Zikrine, bana yardım et!”

Hepimizin Allah'ı zikretmemiz lâzım ama şeytan zikirten insanı alıkoymaya çalışır. Zikir en sevaplı ve en kolay ibadet olduğu halde... Ağzın "Allah" dediği zaman bir yorgunluk mu oluyor? Akşama kadar insanlar dünyanın gevezeliğini yaparlar, "Allah" demeye gelince bucak bucak kaçarlar.

Bağdat İlahiyat Fakültesi'nden, Kahire el-Ezher'den aldığı diplomaları önümüze serer; binbir bahane arar bulur...

Allah emretmiyor mu Kur'an'da? Emrediyor. Rasûlullah Efendimiz söylemiyor mu? Söylüyor. Ne kaçırıyorsun Allah'ın zikrinden? Bak, Allah'ın emri, farzı. Allah'ı zikretmek, farzların başında gelenidir. Evvel gelen farzdır.

İnsan zikredemez. Niye?

En sevaplı ibadet olduğundan şeytan ille bir bahane bulur. Aldatır, kandırır, meşgul eder, olmadık bir şeyden akşama kadar vakit geçirir.

"—On dakika şurada otur da Sübhanallah, elhamdülillah, Allahu ekber, lâ ilâhe illallah de, aşk ile şevk ile Allah'ın adını an..."

Eh, ona yanaşmaz;

"—Vaktim yok, tren kaçacak, otobüs gidiyor, ders çalışacağım..."

Çocuğa onu söylediğin zaman dersin başına gider. Ondan sonra bakarsın yine oyuna gitmiş. Ama söylediğin zaman kaçar. Herkesin damarına göre şeytan bir oyun bulur. Şeytanın oyunları bitmez, tükenmez; sonsuz hilesi vardır. Bir hileyi ona, öteki hileyi başkasına tatbik eder;

zikirden kaçırır. Zikirden kaçırınca da Allah o kula sevap vermez. Zikrinden kaçtığı için sevmez, günaha girer; münafıklık alâmetidir. Allah-u Teâlâ Hazretleri ona rahmetiyle muamele etmez.

Ne olacak şimdi benim halim? Şeytan beni aldatıyor. Rabbimiz zikretmeye sevap veriyor ama şeytan aldatıyor, ne olacak?

Yine yardım onda... Her çaresizin çâresâzı Allah'tır.

Çaresiz kalmış, "Hiçbir çarem yok, bitti, bütün tedbirlerim tükendi. Şimdi tiril tiril ortada kaldım..." diyor.

"—Şimdi işi Allah'a kaldı!" diyorlar.

Şaşkın! Daha önce başkasında mıydı?

"—Onun işi Allah'a kalmıştır!"

Ya senin işin kime kaldı? Ali'ye, Veli'ye, Hasan'a, Hüseyin'e, müdüre, bakana mı kaldı? Senin işin de Allah'a kaldı. Lafa bak!

"—O Allahlık bir adamdır!"

Sen nelik bir adamsın? Yalan yanlış şeyler...

Allah'tan istiyoruz.

"—Yâ Rabbi! Bittim ben. Hiçbir şeyim yok, çare de bulamıyorum, perişanım. Meded yâ Rabbî!"

Meded; imdat et, yardımına yetiş yâ Rabbi, demek. Bir insan şu naneyi yemiş, bu haltı karıştırmış, şu işi, fenalığı yapmış, şu kadar insanı darıltmış, bu kadar insanı küstürmüş hatta onu asmış, bunu kesmiş filan... Hiç çaresi bulunmasa ne olacak? Şimdi çaresiz, günahlara battı, ne olacak bu adam?

Bir çaresi var; Allah'a dönecek.

“—Bu kadar günahattan sonra Allah affeder mi?”
Eder!

لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ
جَمِيعًا

(الزمر: ٥٣)

(*Lâ taknetù min rahmeti'llâh*) “Allah'ın rahmetinden ümidi kesmeyin! (*Inna'llâhe yağfiru'z-zünûbe cemîâ*) Allah günahları toptan affedebilir.” (Zümer, 39/53)

Allah günahların hepsini toptan affeder, siler, tertemiz olur; haydi sil baştan... “Yeni baştan, yeni hayata gelmiş gibi buyur.” diyebilir. 99 tane adam öldürse, yüzüncüyü de öldürse -cinayete teşvik etmiyoruz ama Allah'ın rahmetinin genişliğini, Peygamber Efendimiz hadîs-i şerîfleriyle böyle bildirmiş- yine Allah'ı tanıdı mı, bildi mi, günahını, hatasını anladı mı; Allah affeder.

O bakımdan; “Zikrini yapamıyorum yâ Rabbi, ibadetine gelemiyorum yâ Rabbi, kusurum çok yâ Rabbi, şeytan beni aldatıyor...”

Çare? Yine Allah'a iltica edeceğiz.

(*Einnî alâ zikrike*) “Yâ Rabbi! Bana seni anmakta, zikretmekte, yâd etmekte, hatırımda tutmakta, dilimden düşürmemekte yardım et.”

Benim etrafımdaki, çeşit çeşit dünyanın fâni şeyleri aldatmasın. Etrafıma dikiliyor, toplanıyorlar... Dünyanın her işi için bin bir türlü

imkân var; ahiretin işine gelince, yok. Sabahtan akşamlara kadar spor toto doldururlar ama zikir yok. Sabahtan akşama kadar topun peşinde koşarlar ama zikir yok. Sabahtan akşama kadar dünya peşinde koşarlar ama ahiret çalışması yok. Aldanıyorlar, aldaniyoruz! İnsanoğlu, bizim kardeşlerimiz, bizler, kendi kendimiz!..

“—Hocam! Uzun zamandır aldığım zikirleri yapamıyorum.”

Yaptırtmıyor, dervişe de yaptırtmıyor. Çünkü zaten öyle biraz sevaplı iş yapmaya başlayan bir insan gördü mü şeytanın beyninin tası atıyor. “Tamam, bu şimdi sevap kazanacak, cennete gidecek. Ben cehenneme giderken bunun cennete gitmesine benim içim razı gelmiyor.” diyor, onu cehenneme düşürmek için bütün hilelerini yapıyor.

Sabahleyin avanesini toplar, herkesi bir yere görevlendirirmiş. Akşamleyin de dönünce, “En iyi şeytanlığı hanginiz yaptıysa en iyinize şu tacı giydireceğim. Sayın bakalım kötülükleri, günahları, işlettiklerinizi...” diye sorarmış. Sabah gönderiyor akşam da rapor alıyor. Hem de en büyük şeytanlığı yapanlar, taçla mükâfatlandırılıyor. Hadîs-i şerîfte öğreniyoruz.

“—İşte ben şu haltı karıştırtım, ben şu işi yaptırttım...”

“—İyi iyi. Tamam, bir şeytanlık yapmışsın ama yeterli değil, sana bu tacı vermiyorum.”

En sonunda bir tanesi:

“—Ben karıyla kocanın arasına girdim, birbirlerine darılttırdım, yuvayı bozdu.”

“—Ente ente, tamam, aradığım adam sensin. Giy bu şeytanlık tacını!..” der ve onun başına giydirirmiş.

Ara bozmak, yuva yıkmak; şeytanın işi bu.

O bakımdan o büyük düşmana karşı yardımın büyük elden, Allah’tan gelmesi lazım! Onun için, “Yâ Rabbi seni zikirde bize yardım et!” diyoruz.

“—Ne olacak yani bu zikirden?”

Ne olacağı var mı;

Bir kez Allah dese aşk ile lisan

Dökülür cümle günah misli hazan.

İnsan içi yana yana, aşk ile bir kere Allah dese günahlar sapır sapır dökülür. Bu, öyle bir söz. Bir, *Lâ ilâhe illa’llah* dese cenneti hak ediyor. Cennetin bedeli...

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:²

ثَمَنُ الْجَنَّةِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

(عد. وابن مردويه عن أنس؛ عبد بن حميد في تفسيره عن الحسن مرسلًا)

² Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.2, s.103, no:2548; *Ibn-i Adiy, Kâmil fi'd- Duafâ*, c.VI, s.348; Enes ibn-i Mâlik RA'dan.

İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.XIII, s.529, no:36461; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.I, s.270, no:107; Hasan-ı Basrî Rh.A'ten.

Kenzü'l-Ummâl, c.I, s.52, no:157 ve s.419, no:1790; *Keşfü'l-Hafâ*, c.I, s.327, no:1048; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XII, s.11, no:11316, 13317.

RE. 259/7 (*Semenü'l-cenneti lâ ilâhe illa'llâh*)

“Cennetin pahası, bedeli, duhûliyesi *Lâ ilâhe illa'llâh* sözüdür.”

Ne güzel! Ne kadar kolay, ne kadar basit! Şeytan ne kadar usta bir aldatıcı ki bu kadar basit şeyi yaptırıp da insanı cennete sokturmuyor. İnsan yapsa cennete girecek; aldatabiliyor. Bu kadar kolay! Bir elini uzatsa cennetin kapısının halkasına yapışacak, içeriye girecek; elini uzattırmıyor.

Onun için, “Yâ Rabbi! Sen bize, seni zikretmekte yardım et, yardımcı ol.” diyoruz.

İkincisi; (*Ve şükrike*) “Sana şükürde bize yardım et yâ Rabbi!”

Rabbimiz çeşit çeşit nimetler vermiş. Sonsuz... Saymanın imkânı yok. Bir kere bizim ayakta ve sıhhatli durmamız, milyonlarca nimetten dolayı. Kalbimiz çalışıyor, damarımız tıkanmamış, gözümüz görüyor, kulağımız işitiyor, midemiz sağlam, ağrımız yok, sızımız yok...

Bir dişimiz ağrısaydı feleğimizi şaşırırdık.

“—Hocam, ben pazar günü dersine gelemedim.”

“—Niye?”

“—Dişim fena ağrıyordu, yattım kaldım. “

Bir diş ağrısı... 32 tane diş var, bir tanesi bir ağrıdı mı, insan 31 taneyle iş göremiyor. Otuz iki tanesi de sağlam olacak.

Göz, kulak, el, ayak sağlam olacak...

“—Biraz kırgınlık var üzerinize afiyet. Ben bugün gelmeyeyim, yatayım.” diyor, aşağıya yatıyor.

Yani bir insanın ayakta dolaşması zaten milyonlarca nimetten, milyonlarca nimetin toplanmış olması sonucundan...

Ondan sonra Allah rızık vermiş, akıl fikir vermiş, evlât vermiş, mal vermiş. Memleketimize çeşit çeşit güzellikler vermiş. Suudi Arabistan'a gidiyorsun, güneşten yanıyorsun; yukarıya gidiyorsun, soğuktan donuyorsun. Bizim memlekete özel ikram... Havası suyu güzel; meyvesi sebzesi tatlı, güzel... Her şeyi güzel! Yalnız, biz adam değiliz! Biz ortalığı berbat etmek için var gücümüzle çalışıyoruz. Allah'ın verdiği nimetleri nasıl tepeceğiz diye -tepmeye alışmışız- çalışıyoruz.

Allah'ın verdiği bunca sonsuz nimetin şükürü lazım değil mi?

Lazım!

“—Kaleminizi rica edebilir miyim? Yanımda kalem yokmuş, telefon numarası yazacağım da.” diyorsunuz.

Kalemini veriyor, yedi tane rakam yazıyorsunuz.

“—Buyurun, teşekkür ederim.” diyorsunuz.

Ne olacak, yedi tane rakam yazdın; kaleminin mürekkebi mi bitti?

“—Olsun! Ayıp olur, teşekkür etmek lazım!”

Küçük bir şey bile olsa teşekkür ediyoruz. Pekiyi, küçük bir şeye bile Allah'ın aciz, naçiz yaratığına, kuluna teşekkür ediyoruz. Etmemizi de zaten dinimiz emrediyor. Pekiyi, bütün nimetleri toptan bize veren Allah'a şükretmemiz gerekmez mi?

Ona bir şey yok! Bizim halimiz böyle! Ufacık tefecik şeylere binbir teşekkür. Radyoyu açıyor, telefon ediyor;

“—Çok teşekkür ederiz, çok güzel şarkılar koydunuz.” diyor, olmadık şeylere bin bir tane teşekkür ediyor ama Allah’ın bütün büyük ve sonsuz nimetlerine teşekkür yok.

Neden?

Bu da şeytanın bir başka oyunu... Siyâsî bir şahıs tapu vermiş de birisi:

“—O bize tapu verdi. Allah bize ne verdi?” demiş.

Lafa bak! Ömür verdi, onca yıl yaşattı. Sulh, sükûn içindesin, sağsın, esensin... Yani hiçbir şey olmasa memleketimizde insanın nice nimetleri vardır. Şırl şırl sularımız vardır, el-hamdü lillâh... Otlar vardır; bazen kadınlar çayırlarda dolaşıyorlar, ellerinde bıçak, topluyorlar. Gayet güzel otlar... Neler yoktur ki... Birisi bir tapu verdi, o tamam oluyor da Allah neler neler veriyor.

“—Bize ne verdi ki?”

“—Bana bunu da mı yapacaktın?”

Böyle edepsizce sözler...

Akrabasından, sevdiğinden, yakınından birisi ölüyor. Adam ağzını açıyor, gözünü yumuyor, Allah’a küfrediyor. Küfrân-ı nîmette bulunuyor.

Ne olacak yani, herkes dünyada kalsa daha mı iyi? Ölüm bile bir nimet. Zaman geliyor, insanın ölmesi lazım. Sırası gelince gitmesi lazım, normal bir şey... Hem öbür taraf daha güzel olduktan sonra insan niye burada dursun?

Öbür taraf daha güzelse ben burada ne yapayım, ne işim var? Bir an evvel gitsem de kurtulsam buradan; çamurundan, sıkıntısından, dedikodusundan...

“—Niye?”

İnsan öbür tarafı özler. Onun için şeytan şükrettirtmiyor, nimetleri göstertmiyor. Kendinden aşağıdaki insanlarla, dünyanın öbür yerlerindeki insanlarla kendini mukayese et. Lübnan’da olsaydın, Irak’ta olsaydın ne yapacaktın?

Benim karşımdaki genç kardeşlerin hiç birisi olmazdı. Irak’taben olmazdım ki... Beni de alır cepheye sürerdi, sadece yaşlılar yani cephede çarpışamayacak olanlar kalırdı.

Harp yok, darp yok, el-hamdü lillâh oturmuşuz, ne güzel hadîs-i şerîf okuyor, Peygamber Efendimiz’in mübarek sözlerini dinliyoruz; ne güzel!

Afrika’da, Habeşistan’da veyahut Eritre’de, Nijerya’da; suyun akmadığı, yağmurun yağmadığı, toprağın çatladığı, meyvenin olmadığı, otun bitmediği çöllerde olsaydın... Çocukların kemik yığını gibi, bir torba kemik halinde kalsaydı, derisi kemiğine yapışmış olsaydı ne yapacaktın? Bir de başına azılı kâfirler gelse ve bir taraftan onlar seni öldürmeye kalksardı ne yapacaktın?

“—El-hamdü lillâh hocam! Bizim memlekette öyle şeyler yok.

Allah selâmet versin.”

Bak, nasıl yavaş yavaş anlamaya başladın. İnsan başkalarıyla mukayese ettiği zaman anlar. Ben Avrupa'dan geliyorum, memleketimiz Avrupa'dan daha güzel, el-hamdü lillâh... Her şeyimiz, her türlü imkânımız var. Biraz gayret etsek hepsini geçeriz. Biraz, kimseden bir şey istememeyi öğrensek; biraz babayiğit olsak, mert olsak; biraz dedelerimiz gibi olsak... Her şeyimiz var, el-hamdü lillâh...

Kardeşin birisi dün anlatıyor. Arabasında gidiyoruz:

“—Fransızlar Isparta'ya geliyor, Isparta gülyağı fabrikasında makinenin başında bekliyor, gül yağını alıp gidiyorlar.” diyor.

Kendi ülkelerinde denemişler, olmuyor. O Isparta'da olan gül, dünyanın başka hiçbir yerinde olmuyor. Gül yağı da her türlü parfümün anası, esası... Allah vermiş.

Ben Fransa'ya gitsem, beni atölyesinin, fabrikasının kapısından içeri sokmaz. Sen onu tezgâhının başına, can damarı yerine nasıl sokarsın? Sokma! Kapıda sırada bekle bakalım, de. En kıymetli malımızı bile ucuz alırlar. Gelirler, tepemize dikilip alırlar. Oyun üstüne oyun ederler. Kendi ürünlerini bize pahalı pahalı satarlar.

Her şeyimiz güzel, kıymetini bilmiyoruz. Onun için Allah güzellikleri görmeyi, anlamayı nasib etsin...

“—Şu kumaş nasıl?”

Bu kaba.

“—Şu kumaş nasıl?”

Bunun içinde naylon var biraz katışık.

“—Şu nasıl?”

Bu halis, yumuşacık... Görmüyor musun bak, sııcacık, ne güzel! Tam yün, hiç eksiksiz... Yani müslümanın güzelliği anlaması lazım!

Peygamber SAS Efendimiz buyurdular ki:³

إِنَّ اللَّهَ جَمِيلٌ يُحِبُّ الْجَمَالَ

(م. حم. حب. ك. هب. عن عبد الله بن مسعود)

(*Inna'llàhe cemîlün*) “Şüphesiz ki Allah-u Teâlâ Hazretleri güzeldir, (*yuhıbbü'l-cemâl*) güzelliği sever.”

³ Müslim, *Sahîh*, c.I, s.93, *İman* 1/39, no:91; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.399, no:3789; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XII, s.280, no:5466; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.201, no:7365; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.160, no:6192; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.VI, s.367; Ebû Avâne, *Müsned*, c.I, s.39, no:85; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.78, no:70, Abdullah ibn-i Amr RA'dan. Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.203, no:7822, Ebû Ümâme RA'dan. Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VII, s.78, no:6906, Câbir RA'dan.

Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.320, no:1055; Beyhakî, *Şuabü'l-İman*, c.V, s.163, no:6201; Kudâî, *Müsnedü's-Şihâb*, c.II, s.143, no:1067; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.III, s.299, no:2322; Enes ibn-i Mâlik RA'dan. Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.III, s.330, no:2420; Abdullah ibn-i Ömer RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.III, s.528, no:7748, 7763, 7769; c.VI, s.642, no:17188-17190;

Câmiu'l-Ehâdîs, c.VIII, s.12, no:6775-6781.

Müslüman da güzelliği anlayacak, hangi şey güzeldir bilecek, sevecek. Güzel olan, nimet olan, hoş olan şeye de şükredecek.

“—Yâ Rabbi! Çok şükür, bunu bana vermişsin, elhamdülillah.”

Simsiyah olsaydı derin ne yapacaktın?

Hiçbir şey yapamazdın. “Allah böyle yaratmış, ne yapayım.” diyecek, boynunu bükecektin. El-hamdü lillah Allah gül gibi yaratmış. Bizim memleketimizin ahalisi böyle. Hacda o zavallı Yemenlileri filan görüyorum; çintili çintili bacakları, ufacık tefecik. Dördünü-beşini bir torbaya koysan, sırtına alıp götürürsün. El-hamdü lillah...

Nereden baksan, müslümanla da başka yerle, başka insanlarla da mukayese etsen çok güzel!

“—Ama filanca adam benden daha zengin...”

Yukarıya bakma! Sonra sen o zenginin yanına gitsen, belki o dasana özeniyordur.

Ben şeker hastası olan bir zengin hatırlıyorum. Hamal eline yarım ekmeği almış, ortasını kestirmiş, içine peynir mi koydu artık ne koyduysa... Yüz dirhem ekmek, bilmem kaç tane hamsi; böyle şeyler satılıyor. “Hart hurt” ısıırken uzaktan fabrikatör görmüş. Demiş ki;

“—Şunun şu sıhhatli yemek yemesini elde etmek için bütün servetimi vermeye razıyım!”

Şeker hastası, bir şey yiyemiyor; bak, zengin... Zenginin de kendine göre derdi var. Dertsiz insan olur mu? Dertsiz insan olmaz. Ya hastalık

olur, ya çocuğunda çoluğunda bir şey olur, ya işinde bir problem olur, ya –Allah etmesin– bir başka şey olur.

Sen kendinden aşağıdakilerle mukayese et. İçinde bulunduğun nimetleri gör, güzellikleri sez, sevildiğini anla, Allah'ın ikramına mazhar olduğunu bil. “Yâ Rabbi, çok şükür!” de.

Nasıl olacak bu şeytan aldatırken, bizi kışkırtırken? Komünistler gelirler, sınıf mücadelesi yapmak için kışkırttılar kışkırttılar...

Nasıl olacak? Ancak Allah yardım edince olacak.

Çünkü şükrettiğin zaman nimet artıyor:

لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِنْ كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي
لَشَدِيدٌ

(İbrahim: 7)

(*Lein şekertüm*) “Eğer siz şükrederseniz; verilen nimetlere, lezzetlere, ihsanlara, atıyyelere, bağışlara, ikramlara şükrederseniz; (*leezîdenneküm*) muhakkak, mutlaka, muhakkak ve muhakkak ben de o nimeti artırırım.”

Onun için, nimete şükürde nimetin artması vardır. Şükrettin mi nimet artar, bollaşır.

(*Ve lein kefertüm inne azâbi le şedîd*) “Küfrân-ı nimette bulursanız, nimete şükretmezseniz, iyiliğin kadr ü kıymetini bilmezseniz, o nimet elden kaçar. Hiç şüphesiz azabım çok şiddetlidir.” (İbrâhim, 14/7)

Bir nimetin kadrini bilip de şükrederseniz, Allah o nimeti arttırıyor. Artması var yani kâr ediyorsun, sonunda büyük kâr var.

“–Şükretmediğin zaman?”

Bir kere teşekkürünü yapmamış oluyorsun, nimet artmıyor. Ondan sonra, kıymeti bilinmeyen nimet elden gider!.. Çeşit çeşit zararları var.

“–Kim yaptırtmıyor sana bu şükür?”

Şeytan yaptırtmıyor, nefis yaptırtmıyor.

“–Kim yardım edecek?”

Allah yardım edecek. “Yâ Rabbi! Senin verdiği nimetleri anlamayı bana nasip et. Ona şükretmeyi nasip et. Seni zikretmeyi nasip et...” Rasûlüllah Efendimiz bunu öğretiyor.

Ve bir de:

(*Hüsni ibâdetik*) “Sana güzel kulluk ve ibadet etmekte de bana yardım et!”

Çünkü, sen buraya gelmişsin namaz kılıyorsun, öteki arkadaşın da gitti kahvehanede kumar oynadı. İsterse kazansın. Yüz bin lira kazandı, eve döndü, diyelim. Senin arkadaşın kahveye gitti, kumarda arkadaşlarını yuttu, yüz bin lira cebine koydu, geldi. Sen de camiye geldin, tek dizin üstünde Peygamber Efendimiz’in hadîs- i şerîflerini dinledin, eve döndün. Kim kârda?

Camiye gelen, ibadet yolunda olan, Allah’ın sevdiği hal üzere olan kârda... Ötekisi isterse milyonlar, isterse milyarlar kazansın... İsterse Kârun kadar zengin olsun, isterse Firavun’un mülkünü versinler, isterse Mısır’a sultan olsun...

Kıymeti yok! Kıymet, Allah'ın sevdiği bir hal üzere, ibadeti üzere olmak...

Bir insan sabahtan akşama Allah'ın yolunda vaktini geçirebilmiş mi, tamam. Allah'ın en büyük nimetine mazhar olmuştur. Sabahtan akşama boynundan büyük günaha girmiş mi, en büyük cezaya uğramış. Bir kere günah işledi mi, cezaya uğramıştır. Kim bilir ne edepsizlik yaptı ki Allah ona yardım etmedi de o günahı işledi. Kurtarmadı onu, o da günahlara daldı. Şimdi nasıl temizleyecek bakalım...

İnsanın kızması, tetik çekmesi, adam öldürmesi kolaydır. Bir nişan alırsın, biraz da önceden talimin varsa, tetiği çekersin, karşıdaki adam devrilir. Bir ömür bir anda gider. Haydi, temizle bakalım. Git, üstüne yat, yanaklarından öp, sarıl;

“—Ben seni öldürmek istememiştim. Sen benim eski arkadaşımydın. Ne olur kalk da şu boynunu göreyim. Bir söz söyle, bir kelâm et...”

Gelmez geri... Bitti! Yani bir anlık bir kurşunla iş bitiyor. Günahın temizlenmesi zor! Onun için insan günah işledi mi geçmiş ola, kim bilir ne olacak hali. İbadette oldu mu, ne mutlu. Çok şükür ki o gün ibadette olmuş da Allah yolunda yürümüş.

Rabbimiz Teâlâ bize, kendisine güzel kulluk etmekte yardım etsin...

Para, mevki, makam esas değil... Allah'ın ibadeti yolunda olmak esastır. Rabbimiz kendisini anıp zikretmekte, verdiği nimetlere şükretmekte, kendisine güzel ibadet etmekte bize yardım eylesin... Ve biz de bu şuuru her an tazelemek

için, Peygamber Efendimiz'in sevdiği ve "Vallâhi ya Muâz! Ben seni muhakkak ki çok seviyorum!" dediği sahabisi Muâz RA'a öğrettiği ve, "Sana tavsiye ederim." dediği tavsiyeyi tutalım!

Biz de her namazın arkasından, (*Allâhümme einnî alâ zikrike ve şükrike ve hüsni ibâdetik*) diyelim ve o şuura sahip olalım! Ortalıkta o şuurla gezelim, şuursuz dolaşmayalım! Yaptığımız işler bir akla mantığa, bir sisteme dayalı olsun inşallah...

b. Kur'an-ı Kerim Okumak İnsanı Korur

İkinci hadîs-i şerîf, yine Muâz RA'a hitaben söylenmiş:⁴

يَا مُعَاذُ إِنَّ الْمُؤْمِنَ قَيْدَهُ الْقُرْآنُ عَنْ كَثِيرٍ مِنْهُ

هُوَ نَفْسِهِ

(طس. عن معاذ)

RE. 501/5 (*Yâ muâz! İnne'l-mü'mine kayyede hü'l-kur'ânu an kesîrin min hevâ nefsihî*) "Yâ Muâz! Hiç şüphe yok ki Kur'ân-ı Kerîm mü'min kulu, nefsinin hevâsının çoğundan men eder."

⁴ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VIII, s.176, no:8317; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.I, s.415, no:789; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.I, s.26; Muaz ibn-i Cebel RA'dan.

Câmiü'l-Ehâdîs, c.XXIII, s.385, no:26267.

Nefsinin yolunda sürüklenip gitmesinden onu Kur'ân-ı Kerîm alıkoyar. Kur'ân-ı Kerîm'in insanı koruma kabiliyeti vardır. Yanlış yola gitmeme, nefsinin peşinde sürüklenmeme yolunda bir hassesi vardır.

O zaman şimdi ne yapmamız gerekiyor? Kur'ân-ı Kerîm'i okumamız gerekiyor.

Yalnız bu mübareklerin Kur'an okuyuşuyla bizim Kur'an okuyuşumuz arasında çok büyük farklar var. Bir kere lisan farkı var. Muâz RA Kur'an okuduğu zaman, kim bilir nasıl okuyordu? Allah şefaatine erdirsin, gözlerinden inci gibi yaşlar döküyordu, duygulanıyordu, ağlıyordu, dua ediyordu, yalvarıyordu.

Ayet-i kerîmeleri okuduğu zaman tüyleri diken diken oluyordu, gözleri doluyordu. Sevgi âyetleri geldiği zaman kalbi aşk ile şevk ile doluyordu; korku âyetleri, cehennem âyetleri geldiği zaman Allah'a sığınıyordu, titriyordu, ürperiyordu, kendisini muhasebe ediyordu. "Aman, benim halim nice oluyor! Allah cehennemini yaratmış, ya ben düşersem içine..." filan diye, kendisini kontrol ediyor, "Kötülükleri bırakayım." diyor.

Biz nasıl okuyoruz?

Bize sevgi âyeti mi, korku âyeti mi okunmuş; cennetten mi, cehennemden mi bahsediyor; gülünecek yerde mi, ağlanacak yerde miyiz?..

Hani bazen birisi fıkra anlatıyor, güzel anlatamıyor; karşısındaki bakıp kalıyor. Nüktesini anlayamıyor, anlayamayınca, "İşte gülünecek yeri

burası.” diyor. Kur’ân-ı Kerîm’in ne olduğunu anlayamazsa insan, sevabı ne olacak? Nerede Muâz RA’ın kazandığı sevap, nerede onun sevabı? Arada dağlar gibi fark olur.

Ne yapmamız lazım?

Kur’ân-ı Kerîm’i anlayacak bir yola yürümemiz lazım! Almanya’da, İsveç’te, Danimarka’da, İsveçre’de, Fransa’da, Hollanda’da, Belçika’da müslüman olmuş, buraya gelen Hollandalı, Belçikalı müslüman kardeşlerimiz ve kardeşlerimizin hanımları var. Müslüman oluyor, bir adım atıyor; ikinci adımı hemen Arapça öğrenmeye başlıyor.

Hamburg’ta bir müslüman genci anlattılar, geçen gittiğimde görmüştüm. “Hocam! Bu Alman çocuk, lise talebesi müslüman oldu.” dediler. Genç, tam tıfıl değil de delikanlı diyelim. Ben de şöyle baktım; “Müslüman, iyi, maşallah! Allah mübarek etsin...” dedim. “Hocamızın Ehl-i Sünnet Akâidi’ni Almanca’ya tercüme ediyor.” dediler. Lise talebesi, hocamız Mehmed Zâhid-i Bursevî’nin *Ehl-i Sünnet Akâidi* diye kitabını Türkçeden Almancaya tercümeyle kalkışmış. Bana sordu;

“—Hocamız orada, ‘Allah-u Teâlâ Hazretleri birdir ama başka birlere benzemez.’ diyor, bu ne demek?”

Alman anlamıyor, lise talebesi... “Allah-u Teâlâ birdir, başka birlere benzemez ne demek?” Bir de birdir, ötekisi de birdir...

Benzemez! Hocamız doğru söylemiş. Çünkü biri bölersen yarım olur; bir bölü iki, sıfır onda beş, yarım. İstedığın gibi bölebilirsin.

Allah bölünmez; başka bire benzemiyor! Birdir, başka bire benzemez. Böyle izah ettim, memnun oldu.

Alman kanunlarına göre, yaşı küçük olduğu zaman anasının babasının üstünde tesiri olduğundan, Müslümanlığında zorluk çekiyormuş. Çocuk, Müslümanlığını izhar etmekte zorluk çekiyormuş. Bu sefer gittiğimde yaşı sınırı öbür tarafa geçmiş, daha serbest hareket etmeye başlamış.

Hadîs-i şerîfle ilgili olarak söyleyeceğim. Arapça öğrenmiş, mükemmel. Az gelmiş, Farsça öğrenmiş, mükemmel; Türkçe'yi de kitap tercüme edecek kadar biliyor! İlm-i akâidde, ilm-i kelâmı da bayağı ilerlemiş, mütehassıs durumuna gelmiş. Muhtelif kimselerle de İslâmî konuşmalar yapmaya, anasına, babasına, ailesine de tesir etmeye başlamış, onları da yumuşatmış...

Şimdi bu kardeşimiz bizden çok sevaplar alır gider. Sevapları kamyonlarla, tonlarla alır, götürür, gider.

“—Neden?”

Bize sanki, “Olduğun yerde say!” demişler. Bir ki, bir ki, bir ki... Bir yere gitmiyoruz.

Bize, “Yerinde say!” denmedi ama biz müslümanlar hepimiz, Türkiye’de yerimizde sayıyoruz.

O Alman müslüman oldu mu bir ileri gidiyor, bakıyorsun göremiyorsun. Allah Allah! Ufukta kayboldu. Bir Alman da vardı yanımda, geldi geçti gitti... Arkadan yanımıza geldi, bir ara gördük, ön tarafa geçti, gitti.

Neden? Adamlar usul, metod biliyorlar.

“–Ben müslüman mıyım?”

“–Müslümanım!”

“–Allah Kur’ân-ı Kerîm’i hangi dilde indirmiş?”

“–Arapça indirmiş.”

بِلِسَانٍ عَرَبِيٍّ مُبِينٍ

(الشعراء: ١٩٥)

(*Bi-lisânin arabbiyyin mübîn*) “Allah-u Teâlâ Hazretleri apâşikâr, apaçık bir Arapça’yla indirmiş.” (Şuarâ, 26/195)

“–Ne yapmam lazım?”

“–Arapça öğrenmem lazım!” diyor.

Oturuyor, Arapça öğreniyor.

Biz ne yapıyoruz?

“–Kur’ân-ı Kerîm’in yüzüne bakmak da sevap, yüzüne bakalım kâfi... Mânasını bilmesek, okumak da sevap, okuyalım kâfi...” diyoruz.

Öyle şey olur mu? Çok kazanmak varken aza niye razı oluyoruz? Razı olduğumuz, yerimizde saydığımız için öbür taraf gelip bizi geçiyor.

Bu müslüman, geçmiş; haydi helâl olsun, hoş olsun. Allah daha güzel mevkiler, makamlar versin. Ya karşıımızdaki din düşmanı çalışıp da bizi geçerse... O zaman bağrımız çok yaralanır. Bizim evlatlarımıza o zaman kilise kıyafeti giydirirler, kilise korosunda bangır bangır kilise şarkısı söylettirirler. Verirler 1000 markı, ayda 735.000 lira. Ona göre büyük

para, o zaman söyler. “Kim ne para verirse onun borusunu öttürürüm.” diye öttürür. Çok çalıştıkları zaman bizden ileri giderler.

Allah bize İslâmî gayret versin...

Camiler dolusu, hatta ülkeler dolusu insanız. Türkiye’de 55 milyon insan var; yüzde doksan dokuzu müslüman! Vay vay vay, maşaallah! Endonezya’da, Filipinler’de, Malezya’da, Pakistan’da, Bangladeş’te, Hindistan’da ne kadar müslüman var? Bilmem kaç milyon...

Ne işe yarar bu adamlar? Hani ahbablık, arkadaşlık?

Afganistan’da Ruslar’a, “Dur!” diyemediler; Bulgaristan’dakilere bir fayda sağlayamadılar; Yugoslavya’da bir şey olmadı. Müslümanların her yerden acı haberleri geliyor, bir işe yaramıyoruz. Neden?

İyi değiliz, kaliteli değiliz, ne yapmamız gerektiğini bilmiyoruz da ondan. Kendi kendimize, “Vah vah, tüh tüh...” diyor, sıra bize gelsin diye bekliyoruz. Sıra bize gelince, bıçağı bizim boğazımıza dayadığı zaman biz de bağıracağız. Şimdi bağırıyoruz, çünkü şu anda bizim canımız yanmıyor.

“—Koyun bıçak boğazına dayandığı zaman tekmelenir mi?”

Tekmelenir. Geçmiş ola; istediği kadar tekmelensin. Kasap zaten iki ayağını bağlamıştır, bir tanesini mahsustan serbest bırakmıştır ki hafifçe tekmelensin de kan daha iyi çıksın diye. O yatırmıştır, üstüne de çökmüştür. Ondan sonra tedbirin faydası yok.

Müslümanlar kuzu değildir, ama kuzu gibi oldular. Müslüman arslan gibidir. Kendisi kazanır, başkasını da doyurur. Aslan gibi müslümanları kuzu gibi yaptılar. Önüne gelen postunu giyiyor, etini yiyor, sütünden istifade ediyor, sağıyor. Müslümanlar böyle bir hale geldi, tabiat değiştirdi.

Onun için madem Kur'ân-ı Kerîm bizi nefsimizin hevasından alıkoyuyor, Kur'ân-ı Kerîm'i okuyalım! Okuyalım ama en güzel şekliyle, mânasını anlayarak okuyalım! Mânasını anlamak için Arapça çalışalım.

“—Bizden geçti!..”

Hiç kimseden geçmez! İlim, beşikten mezara kadardır. Bizden geçti diye bir şey yok. Beşikten mezara kadar ilim devam eder. Bak, şu anda ilim okuyoruz, ilim dinliyorsunuz, ilim öğreniyoruz. Burası cami ama mânevî bir mektep. Peygamber Efendimiz'in hadislerini, tavsiyelerini öğrenmiş oluyoruz. Onun için ilim beşikten mezara kadardır; çalışacağız.

Arapçayı öğrenelim! İnşallah biz de yayınlarımızla size yardımcı olmaya çalışalım. Kolay, basit, halkı yormadan öğretmenin şekli, şemâili nasıldır diye oturup hazırlık yapalım. Ortaya bir metot koyalım...

Arapçayı öğrenin! Kur'ân-ı Kerîm'i anlaya anlaya okuyun. Sizin de gözünüz yaşarsın, tüyleriniz diken diken olsun. Muâz ibn-i Cebel gibi olamayız ama karınca karınca onun izinde yürüyelim inşaallah...

c. Bir Kimsenin Hidâyetine Vesîle Olmak

Üçüncü hadîs-i şerîf:

Yine Muâz ibn-i Cebel RA'a Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:⁵

يَا مُعَاذُ لَأَنْ يَهْدِيَ اللَّهُ عَلَيَّ يَدَيْكَ رَجُلًا مِنْ أَهْلِ
الشِّرْكِ خَيْرٌ لَكَ مِنْ أَنْ يَكُونَ لَكَ حُمْرُ النَّعَمِ

(حم. عن معاذ)

RE. 501/6 (*Yâ muâz, en yehdiye'llâhu alâ yedeyke racülen min ehli'ş-şirki, hayrun leke min en yekûne leke humru'n-neam*)

Allah'ın senin elinde ehli şirkten bir adamı hidayete sevk etmesi, senin birçok kızıl develere malik olmandan hayırlıdır.

“Allah'ın şirk ehlinden, müşriklerden bir adamı senin ellerinle, senin huzurunda hidayete erdirmesi, senin vasıtanla doğru yola sokturması sana nice nice deve sürülerine malik olmandan daha hayırlıdır, daha fazla sevap kazandırır.”

Peygamber Efendimiz, rengi biraz kırmızımsı olduğundan, “Kırmızı deve sürelerine sahip olmandan daha hayırlıdır.” diyor. Yani dünya malından hayırlıdır, demek istiyor.

⁵ Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.238, no:22127; Heysemî, *Mecmaü'z- Zevâid*, c.V, s.602, no:9714; Muaz ibn-i Cebel RA'dan.

Câmiü'l-Ehâdîs, c.XXIII, s.389, no:262762.

Başka bir hadîs-i şerîfte geçer ki:

“—Senin vasıtanla bir müşrikin, şirk ehli birisinin doğru yola gelmesi, senin için dünyadan ve dünyanın içindeki maldan, mülkten, her şeyden daha hayırlıdır!”

O zaman tamam! Benim hayatımın programı karşıma serildi.

Ne yapacağım, mesleğim de belli oldu.

“—Hangi mesleği seçeceğiz?”

Ehl-i şirki imana getirme, dinimize hizmet etme, insanları irşad etme, doğru yola getirme mesleğini seçeceğiz; kazanacağız. En büyük kazanç oymuş.

Bizim dedelerimiz hayatlarını İslâm’ı öğretmekle, yaymakla geçirmişler. Şeyh Yûsuf-u Hemedânî Efendimiz, İranlı, Hemedân şehrinden... Doksan bin Mecûsî’yi ihtidâ ettirmiş. Mübarek hadiste bir taneymiş, tefsirde bir taneymiş, fıkhıta bir taneymiş. Tatlı dilli, güleç yüzlüymüş. Mecûsilerin, ateşperestlerin kapısına gider, tık tık çalar, ikaz eder, irşad eder, ikna edermiş; müslüman edermiş.

Doksan bin! Kolay bir rakam değil. Dile söylemesi kolay; doksan bin diyorsun çabucak bitiveriyor ama haydi bakalım, sen bir tane insanı doğru yola çek... Yabancıları değil kendi ailenden birisini ikna et! Baba bir tarafta, oğul bir tarafta, kardeş bir tarafta, öteki kardeş başka tarafta... Birisi mü’min birisi kâfir, birisi imanlı birisi imansız, birisi âbid birisi ayyaş...

Acayip bir dünyadayız. Haydi bakalım, sen onu doğru yola çek. Komşundan, akrabandan, köylünden...

Büyük şehirlerde bizler, hocalar yani öğretme durumunda olan kimseler, “Anadolu ahalimiz temiz ahlâklıdır, müslümandır.” diye yatmışız. Geçmiş ola! Senin dünyadan haberin yok...

Anadolu’nun muhtelif kasabalarına, şehirlerine gidiyorum.

Geçenlerde, birkaç ay evvel bir yere gitmiştim; “—Hocam! Buranın eski adı Küçük Moskova’ydı.” dediler.

“—Yahu, Allah Allah! Anadolu’nun, bizim Anadolu’nun bağrından bir müslüman kasaba! Şu kadar cami var, bu kadar minare var...”

“—Yok, burası küçük Moskova’ydı.” dediler.

“—Ne demek yani?”

“—Kıpkızıldı.” dediler, zihniyet itibariyle...

Ruslar istila etmiş memleketi demek ki. Bizim asker hâlâ Trakya’da beklesin. Bulgar gelmiş, girmiş, buralara geçmiş. Bizim hükümet Karadeniz sahillerinde Amerika ile işbirliği yapıp istediği kadar radar tesisi kursun. İçeri gelmiş. Kasabalarımız, köylerimiz küçük Moskova olmuş. Bunun ötesi kalmış mı?

Kardeşlerim bana mektup yazıyor. Genç birisi diyor ki:

“—Hocam! Şu dünyadan hiç zevk almıyorum, lezzet almıyorum, hayatımızı iyi geçirmediğimiz kanaatimdeyim. Sen benim hocamsın, müsaade et ki Afganistan’da cihada gideyim...”

Git, güzel, iyi ama Rus bizim memleketimize de gelmiş. Şehirler, kasabalar kurmuş, yerleşmiş, yerleşilmiş yerlere girmiş. Senin, benim haberim yok; uyumuşuz.

“—Anadolu iyidir, Türkiye'nin % 99'u müslümandır.”

Nerede müslüman? Müslüman dediğin adamlara şöyle bir bak bakalım! Elmayı eline bir al, evir çevir... Karpuzu aldığın zaman, küt küt bir vuruyorsun, kabaksa koyuyorsun. Bir bak bakalım, müslüman dediğin adamlar nasıl?

Yani bir kamyon dolusu karpuz gördün diye hemen heveslenme. Kabak mı, içi mi geçmiş, kokuşmuş mu, çürümüş mü? Bazen karpuzla bıçağı bir vurursun, pof yapar; hemen onu atarsın, içi ekşimiş... İstersen ye, sirkeden daha beterdir. Çünkü içi geçmiş, bitmiş, kokuşmuş. Kimisi de bakarsın, vurursun, kesersin; çekirdekleri bile beyaz, olmamış, o da işe yaramaz.

Müslüman dediğin insanlar ne derecede müslüman, ne kadar kaliteli, ne işe yarar, ne kadar ibadet ehli, ne kadar dürüst, ne kadar namuslu, ne kadar haramı helâli ayırır?.. Hiç!

Ben yakınlarımdan uzaklarımdan bakıyorum. Haramın helâlin lafı bile yok. Benim hiç rızam yok, benim malımı yiyor. Rızam yok; söylüyorum, malımı vermiyor. Ondan sonra da ortada Müslümanım diye geziyor. Kargalar bile güler...

Yâni, bu hadîs-i şerîften çıkan ne, ne yapacağız?

İnsanları doğru yola çekmeye çalışacağız. Yakınımızdan, nazımımızın geçtiği kimselerden başlayacağız. Kârlı meslek bu! Türkiye'yi yeniden fethedeceğiz. Çünkü Türkiye'nin bazı şehirleri düşmanın eline geçmiş, küçük Moskova olmuş. Orası küçük Moskova olmuş, burası da küçük Washington, öbür taraf da küçük Paris olmuştur; fark yoktur!

Bir iman şehri ile bir küfür şehri arasındaki fark kalmamıştır.

Ahaliden iki insanı yan yana koy; bil bakalım, bilene on puan! Hangisi müslüman, hangisi gayrimüslim? Dış şeklinden anlayamazsın. İki de *blue jean* pantolon giyiyor, ikisinin de sakalı bıyığı tıraşlı, ikisinin de kolunda zincir, ikisinin de başında şapka, ikisinin de kullandığı eşya aynı, tipleri de aynı... Sen, "Bu Karadenizli." dersin; "Yok, o Fransız!" derler. Sen, "Bu Fransız." dersin; "Yok, o Bitlisli!" derler... Fark kalmadı!

Müslümanın bir siması, bir alâmeti vardı. Peygamber Efendimiz başka hadislerde diyor ki:⁶

خَالِفُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى

(*Hàlifü'l-yehûde ve'n-nasârâ*) "Yahudilere ve nasrânîlere muhalefet edin! Onlara aykırı, onlar gibi olmayan bir şekilde davranın!" Yâni, "Yahudilere de benzemeyin, Hristiyanlara da benzemeyin!" diyor.

⁶ İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.V, s.561, no:2186; Şeddad ibn-i Evs RA'dan.

Peygamber Efendimiz, öyle yapmayın, şöyle yapmayın! Yahudilere aykırı olsun, onlar gibi olmamak için şöyle olsun diye sıralıyor...

Bizim her şeyimiz benziyor, zaten benzetmek için çalışıyoruz. Aman ne olur benzeyelim, benzeşelim! Her şeyimizi ona göre ayarlamışız. Ben müslümanım! Benim bir şahsiyetim var, benim kendime göre bir hâlim var, dinim var, fikrim var... Elbette kendime göre bir yaşam tarzım olacak.

Ben dokuzda kalkamam ki, sabah namazı vaktinde kalkarım. Ben yatsıdan önce yatamam ki, yatsı namazı kılmadan yatılmaz! Ben ötekisinin yaptığı şekilde içki içemem, kadına bakamam, haram yiyemem...

Her şeyimi düzeltmem lazım! Ben müslümanım, müslüman olduğum için benim markam, benim damgam her işimde, her hareketimde İslâm damgası olması lazım! ^

Onun için Allah-u Teâlâ Hazretleri küçük Moskova, küçük Paris, küçük Roma, küçük Washington, küçük New York, küçük Chicago olmuş olan İslâm beldelerini kurtarmayı nasib etsin...

Şarkılar onların şarkıları, türküler onların türküleri, mûsikî onların mûsikîsi, giyim onların giyimi, örf onların örfü, âdet onların âdeti...

Ne kalmış arada? Bıçak sırtı kadar bir fark kalmış. O fark da şöyle bir dönüverdi mi tamam, öbür tarafı Hristiyanlık! Şöyle bir kısacık dönüverdin mi, Hristiyanlık! Arada bir fark yok, zaten her şeyi benzeşmiş; bir adını değiştirmek kalmış.

“–Adın ne?”

“–Ahmet”

“–Vazgeç Ahmet’ten gel şunu John yapalım.”

“–Tamam, olsun...”

Bitti işte! O kadarcık yani bir ismi koymaya kalmış.

Eh, öyle madem, memleketin durumu bu kadar acı, o zaman bize uyku haram olur. Zevk haram olur, gülmek haram olur... Yani şer’î bakımdan demiyorum da edebî bakımdan söylüyorum. Çok çalışmamız gerekir. Âdetâ haram olmuşçasına uyumamamız gerekir. Âdetâ haram olmuşçasına işimizi başarıp da gülünecek bir sonuca ulaşıncaya kadar gülmememiz gerekir. Paramızı, pulumuzu ona göre tanzim etmemiz gerekir. İnsanları doğru yola çekmemiz gerekir.

Eğri yolda giden insanların hepsi cehennemin ateşinin içine düşecek. Cayır cayır yanacak, vıcık vıcık yağları çıkacak, aşağı tarafa damlayacak, kapkara olacak. Bağıracaklar, feryat edecekler... Senin yakının, benim yakınım... O zaman düşürmeyelim şunları ateşe...

Ateşe düşürmek istemiyorsan, şimdiden elini tutarsın;

“–Aman kardeşim o tarafa gitme, o tarafta ateş var. Allah’ın gazabı, azabı var. Şu tarafa gel, bu taraf daha tatlı, daha temiz, daha vicdana uygun, daha akl-ı selîme muvafık, daha faydalı... Dinimiz için, ülkemiz için, cemiyetimiz için uygun...” dersin.

Bu işi düşünebilen, konuşabilen, karşılıklı müzakere edebilen insanlar olarak sizlere, bizlere çalışmak düşünüyor.

Almanya'ya gittiğim zaman söylediler. Almanya'da birçok hıristiyan kiliseleri var. Onlarda da çeşitli mezheplerden çeşitli hıristiyanlar var, mezhep farkı gibi... Almanya'daki Evangelist Kilisesi'nin bu sene devletten aldığı yardım üç milyar Alman markı! Üç milyar Alman markı!.. Yedi yüzle çarpın, iki buçuk trilyon Türk lirası para... Bu adamlara, "Alın, bu parayla kilisenizi koruyun, dininizi yayın!" diye veriliyor.

Şimdi bu iki küsur trilyon parayı bizim işçi çocuklarının şaşkınlarına, anasına babasına asi olanlara, işçilerden içkiye kumara müptela olanlara, zayıf karakterlilere verse, dağıtsa kendi tarafına çekmez mi? Çeker!

"—Bizim neyimiz var?"

Bizim hiçbir şeyimiz yok diyemeyiz tabi, el-hamdü lillâh, çok şeylerimiz var da böyle büyük malî imkânlarımız yok. Böyle şuurumuz yok, bir düzenimiz yok!.. Evet, eskiden vakıflarımız olmuş ama koruyamamışız. Yıkılmış, satılmış, alınmış, edilmiş... Bakamamışız, viraneye dönmüş. Şimdi yeniden çalışmamız, gayret göstermemiz lazım!

d. Çok Sevaplı Bir Zikir

Sonuncu hadîs-i şerîf zikirle ilgili... Muaz RA'a buyurmuş ki Peygamber Efendimiz:⁷

يَا مُعَاذُكُمْ تَذْكُرُ كُلَّ يَوْمٍ أَتَذْكُرُ عَشْرَةَ أَلْفٍ
مَرَّةٍ إِلَّا أَدُلُّكَ عَلَى كَلِمَاتٍ هُنَّ أَهْوَنُ عَلَيْكَ
وَأَكْبَرُ مِنْ عَشْرَةِ أَلْفٍ وَعَشْرَةِ أَلْفٍ أَنْ تَقُولَ لَا
إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ كَلِمَاتِهِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ خَلْقِهِ لَا
إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ زِينَةَ عَرْشِهِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مِلْءَ سَمَاوَاتِهِ
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مِثْلُ ذَلِكَ مَعَهُ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ مِثْلُ
ذَلِكَ مَعَهُ لَا يُحْصِيهِ مَلَكٌ وَلَا غَيْرُهُ

(ابن النجار عن أبي شبل عن جده)

RE. 501/7 (*Yâ muâz, kem tezkürü külle yevm? E tezkürü aşerete âlâfi merretin? Elâ edüllüke alâ kelimâtin hünne ehvenü aleyke ve ekberu min aşerati âlâfin ve aşerati âlâfin en teküle: Lâ ilâhe illa'llàhu adede kelimâtihi, lâ ilâhe illa'llàhu adede halkıh, lâ ilâhe illa'llàhu zinete arşih, lâ ilâhe illa'llàhu mil'e semâvâtihi, lâ ilâhe illa'llàhu misle zâlike meah, ve'l-hamdü li'llâhi misle zâlike meah. Lâ yuhsîhî melekün ve lâ gayruhû.*)

⁷ Dûlâbî, *el-Künâ ve'l-Esmâ'*, c.1, s.115, no:236; Ebu Şibel, dedesinden.

Kenzü'l-Ummâl, c.1, s.666, no:1910 ve c.2, s.366, no:3934; *Câmiü'l- Ehâdîs*, c.XXIII, s.389, no:26274.

Bu da bir zikir tarifi Peygamber Efendimiz'in...
Diyor ki:

(*Yâ muâz, kem tezkürü külle yevm?*) “Ey Muaz, her gün ne kadar zikir yaparsın?”

Bu sözü, “Bağdat'ta okudum, Kahire'de okudum.” diye zikri inkâr edenlerin gözüne batıralım. Bak, Peygamber Efendimiz soruyor, “Bir günde kaç defa zikredersin?” diyor. Bazıları tekrar tekrar zikretmeye karşı çıkıyor. Efendimiz istiyor işte. “Bir günde kaç defa zikredersin?” diye soruyor.

“—Yâ Muâz! Bir günde kaç defa tesbih çekersin, kaç defa zikredersin? (*E tezkürü aşerete âlâfi merratin?*) On bin defa zikreder misin bir günde?”

Rakamlara bak! “On bin defa zikreder misin?” diye soruyor.

(*Elâ edüllüke alâ kelimâtin*) “Ben sana birtakım sözler öğreteyim mi? (*Hünne ehvenü aleyke*) Onlar sana on bin defa zikretmekten daha kolay olur. (*Ve ekberu min aşerati âlâfin ve aşerati âlâfin*) Ve on bin defa ve on bin defadan daha fazladır sevabı...”

Neymiş onlar? (*En tekûle*) Şu sözleri söylemendir:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ كَلِمَاتِهِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ عَدَدَ خَلْقِهِ
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ زِينَةَ عَرْشِهِ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مِلْأَ سَمَوَاتِهِ
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مِثْلَ ذَلِكَ مَعَهُ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ مِثْلَ ذَلِكَ

مَعَهُ

(Lâ ilâhe illa'llâhu adede kelimâtih, lâ ilâhe illa'llâhu adede halkih, lâ ilâhe illa'llâhu zinete arşih, lâ ilâhe illa'llâhu mil'e semâvâtih, lâ ilâhe illa'llâhu misle zâlike meah, ve'l-hamdü lillâh, misle zâlike meah.)

“Bunu böyle söylersen, (*lâ yuhsîhî melekün ve lâ gayruhû*) herhangi bir melek bunun ecrini, sevabını bir melek veya daha başka bir mahlûk yazamaz, beceremez, bitiremez; o kadar çok sevabı olur ki bunu kaydedemez!”

Mehmed Zahid Hocamız'ın Allah makamını âlâ, derecesini yüksek eylesin; bizi böyle alıştırdı. Sabahları burada *Evrâd-ı Şerîfemizi* okuruz. Onun içinde bu dua vardır, her sabah okuruz. İşte bak, burada bir tanesi çıktı.

Nereden alınmış?

Hocamız sevaplı şeyleri hadîs-i şerîflerden süzmüş, almış. “Sabahları bunları okuyun, akşamları bunları okuyun!” diye *Evrâd* kitabına kaydetmiş. Burada karşımıza çıktı işte. Çoğumuzun ezberindedir. Mânasını ben şimdi söyleyivereyim:

(Lâ ilâhe illa'llâh, adede kelimâtih) “Allah'ın sözleri, kelimeleri adedince *Lâ ilâhe illa'llâh* olsun.” Miktarı o kadar çok olsun.

(Lâ ilâhe illa'llâhu zinete arşih) “Allah'ın yarattığı mahlûklar adedince *Lâ ilâhe illa'llâh...*” O kadar çok miktarda *Lâ ilâhe illa'llâh...*

(Lâ ilâhe illa'llâhu zinete arşih) “Allah'ın Arş-ı A'lâsının ağırlığıınca *Lâ ilâhe illa'llâh* olsun.” Allah'ın yarattığı en büyük şey Arş-ı A'lâ... O azamette, o büyüklükte olan Arş-ı A'lâ'nın ağırlığıınca *Lâ ilâhe illa'llâh* olsun.

(*Lâ ilâhe illa'llâhu mil'e semâvâti*) “Semâların, göklerin dolusunca *Lâ ilâhe illa'llâh* olsun.”

(*Lâ ilâhe illa'llâh, misle zâlike meah*) “Bu miktarlara bir o miktar daha *Lâ ilâhe illa'llâh* ilave olsun.”

(*Ve'l-hamdü li'llâh, misle zâlike meah*) “*El-hamdü li'llâh* sözü de bu miktar gibi çok olsun!”

Yâni, insan çok coşkun bir tarzda Allah'ın varlığını, birliğini, *lâ ilâhe illallah* sözünü söylemiş oluyor.

İnsan; “Yâ Rabbi! Senin sözlerin adedince *Lâ ilâhe illa'llâh* olsun. Senin yarattığın mahlûkatın adedince *Lâ ilâhe illa'llâh* olsun. Senin arşının ağırlığı miktarınca *Lâ ilâhe illa'llâh* olsun. Semâlarının, göklerinin dolusu kadar *Lâ ilâhe illa'llâh* olsun. Ve bunların yanında o kadar bir *Lâ ilâhe illa'llâh* daha olsun ve *El-hamdü li'llâh* da bu kadar miktarda olsun!” demiş oluyor. Ezberinizde yoksa bunu da ezberleyin, sevabı bu kadar fazladır.

Peygamber Efendimiz sevdiği sahabesinden Muâz RA'a bunu tâlim eylemiş. Allah-u Teâlâ Hazretleri demek ki rahmetine bahane arıyormuş. Rahmetine bahaneler çok, *el-hamdü li'llâh*. O bahanelerle biz de rahmetini elde edelim. Çünkü o bize rahmetini vermeyi istiyor da, biz edepsizler bucak bucak kaçıyoruz. Bunu söylersen şu kadar sevap alıyorsun, o duayı edersen bu kadar sevap alıyorsun, şöyle dersin şu sevaba nail oluyorsun...

Peygamber SAS Efendimiz buyuruyor ki:

“–Cenneti isteyene Allah cenneti verir. Cehennemden sakınanı Allah cehennemden korur. Onun, cehenneme düşmesini engeller, nasib etmez!”

Demek ki kabahat bizim, kusur bizde!..

Allah bizim gönlümüzü rızası yoluna döndürsün... İki cihanın hayrına erdirsin... Sevdiği, razı olduğu kul olarak cennetiyle, cemaliyle müşerref eylesin...

Fâtiha-i şerife mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

17. 01. 1988 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

